

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie sędziego **T. M.** ,
w przedmiocie rozpoznania wniosku o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości
i bezstronności sędziego Sądu Najwyższego Tomasza Demendeckiego,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w dniu 19 kwietnia 2023 r.,
z urzędu, kwestii zawieszenia postępowania,
na podstawie art. 22 § 1 k.p.k.,

postanowił:

zawiesić postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt I ZB 11/23, na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytania prawne:

„1. Czy art. 29 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zm.) w części obejmującej wyraz „wyłącznej”, jest zgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?.

2. Czy art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w części obejmującej wyrazy „okoliczności towarzyszących jego powołaniu i”, jest

zgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?.

3. Czy art. 29 § 5 w związku z art. 29 § 15 oraz z art. 29 § 18 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim dopuszczalne jest wyłączenie sędziego z powodu jakiejkolwiek okoliczności odnoszącej się do procedury powołania tego sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu, jest zgodny z art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?.

Ponadto, na podstawie art. 42 pkt 4 i art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym zgłosił udział Sądu Najwyższego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętym niniejszymi pytaniami prawnymi oraz jako przedstawiciela Sądu Najwyższego wyznacza sędziego Sądu Najwyższego Kamila Zaradkiewicza, a na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. zawiesił postępowanie przed Sądem Najwyższym.

Rozpoznanie przez Trybunał Konstytucyjny pytania prawnego zadanego na gruncie sprawy I ZB 11/23, dotyczącej – tak jak niniejsza sprawa – rozpoznania wniosku o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności sędziego Sądu Najwyższego na podstawie unormowań, których kontrolę zgodności z Konstytucją RP ma przeprowadzić Trybunał Konstytucyjny, implikuje stwierdzenie długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej przeprowadzenie postępowania, zważywszy na potrzebę zapewnienia jednolitości orzecznictwa zgodnego z ustawą zasadniczą i wobec konieczności oczekiwania na rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego, które – jak wskazuje dotychczasowa praktyka orzecznicza Trybunału – liczone jest co najmniej w miesiącach.

Trzeba ponadto zauważyć, że w innej sprawie dotyczącej rozpoznania wniosku o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności sędziego Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2023 r., sygn. akt I ZB 52/22, przekazał do rozstrzygnięcia składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy: „czy z art. 29 § 5

ustawy o Sądzie Najwyższym wynika, że do wyłączenia sędziego Sądu Najwyższego od rozpoznania sprawy konieczne jest spełnienie się kumulatywnie wszystkich opisanych w nim przesłanek, w świetle których sędzia Sądu Najwyższego nie spełnia wymogów niezawisłości i bezstronności, czy też do stwierdzenia takiego stanu wystarczające jest w konkretnych okolicznościach sprawy wystąpienie tylko jednej z tych przesłanek?

Warto zaznaczyć, że w nauce prawa kwestionowane jest wcześniejsze stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w postanowieniu SN z 19 października 2010 r., WZ 45/10 (KZS 2012/6 z glosą H. Gajewskiej-Kraczkowskiej, OSP 2012/5, s. 331–332), zgodnie z którym powody zawieszenia postępowania na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. mają mieć jedynie charakter przeszkody natury faktycznej (zob. J. Kosonoga, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166*, red. R.A. Stefański, S. Zabłocki, teza 53 do art. 22 k.p.k.). Podstawy do takiego rozróżnienia i w konsekwencji zawężenia pojęcia przeszkody nie stwarza treść przepisu art. 22 § 1 k.p.k., którego wykładnia powinna być dokonywana z uwzględnieniem reguły *lege non distinguente*.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[ał]